

eller maaffe slet ikke havde tænkt paa. Nu har det ærede Medlem paa en forekommer det mig, noget besynderlig Maade villet etablere en Slags international Ret paa dette Omraade, en Slags Gjenfidsighed mellem Nationerne, idet han har villet opstille den Regel, at der vel maatte tages ind i dette Bankraad Undersaatter af Stater, der tillade andre Staters Undersaatter at deltage i saadanne Bestyrelser indenfor deres Grændser, men derimod ikke Undersaatter fra saadanne Stater, som negtede dette. Jeg tror, at det er et Omraade, hvor denne internationale Reciprocitet ikke ret vel lader sig etablere. Men jeg skal gjøre opmaerkksom paa, at ogsaa dette Forslag fra de 6 Medlemmer er affattet med en virkelig Bestraebelse for ikke at lægge Banken saadanne Hindringer i Veien, som kunde være uoverstigelige for den. Der staar ikke i dette Endringsforslag: „Af Bankens Bestyrelse og af Bankraadet skal strax udelukkes Alle, som ikke ere danste Undersaatter.“; det var os bekendt, at der var valgt ind i dette Bankraad Folk, som ikke ere danste Undersaatter, og vi ønskede ikke at gjøre Noget, som kunde paa een Gang tvinge Banken til en meget ubehagelig Forandring. Derfor gaar vort Forslag ud paa, at der i Bankens Statuter skal optages en Bestemmelse om, at kun danste Undersaatter kunne vælges til Bestyrere af Banken eller til Medlemmer af Bankraadet. Det gjælder altsaa om Fremtiden, og der er ikke Noget til Ginder for, at det ene fremmede Medlem, som nu findes i Bankraadet, sidder sin Tid ud efter den statutmæssige Omgang; det er kun krævet som en Bestemmelse, der skal tagtages for Fremtiden. Men er det da ikke en ganske ligegyldig Ting, om der sidder danste eller tydske Medlemmer i et saadant Bankraad? Naar vi blot have en Bestyrelse, der bestaar af danste Undersaatter, kan det saa ikke være os den ligegyldigste Sag af Verden, om det forresten er Tydskere eller Grækere eller Armeniere, der sidde i Bankraadet? Nei, det kan ikke være en ligegyldig Sag. Det behøver ikke nogen lang Udvikling, at netop i den Stillning, hvori vort Fædreland staar til en stor og mægtig Nabo, som er vant til at gjøre sin Villie gjældende

hos os i Stort og Smaat, kan der saare let indtræde Forhold, hvor den fremmede Magts Statshøihered kan ville gribe ind i det rent private Forhold og gjøre sig gjældende. Jeg behøver i den Henseende kun at minde om, hvad der fornøylig er sket i Rumænien. Det var en fuldstændig privat Sag, hvorledes de rumænste Jernbaner bleve anlagte, men den Omstændighed, at der var en stor Mængde Preussere, som var Aktionære i de rumænste Baner, og at der var en stor Mængde preussiske Undersaatter i Bestyrelsen for Aktieselskabet for de rumænste Baner var nok til, at Preussen lagde sit Sværd i Bægtflaalen og tvang Rumænien til at ordne Forholdet, som det krævede. Nu falder det mig ikke ind at sammenligne Landmandsbanken med de rumænste Jernbaner; jeg drager ingen Art af Parallel mellem disse to Instituter; men jeg gjør kun opmaerkksom paa, at det kan faae stor praktisk Betydning for en Stat, at der i Bestyrelsen for slige Instituter ikke findes andre end saadanne, der ere den danste Statshøihered undergivne, og at det er en mislig og farlig Veie at ville drive kosmopolitisk Samkvem paa den Maade, at man tager Fremmede ind i Huset og giver dem en Plads, som man ikke er i Stand til at beherske. Gjør, hvad De kan for at aabne Samkvemmet med hele Verden, tag alle de Etkraner bort, som findes, ræk broderlig Haand til alle Sider, hvor der er Handelsfortjeneste at finde — med største Glæde, men gjør det ikke paa den Maade, at Fremmede blive Herrer i vort eget Hus; thi det er ikke saaledes, at det sunde og fornøylige Handelsamkvem bringes tilveie; og det er heller ikke saaledes, man hører sig ad paa andre Stæder. Jeg tvivler vel ikke om, at der omkring i Verden kan paavises mangfoldige Tilfælde i hvilke Bestyrelser for Kreditinstituter kunne paavise Medlemmer, som høre til andre Nationaliteter og andre Lande; men vi maa bestandig ikke glemme, at der her er Tale om det meget lille Danmark og det meget store Tydskland, og at, hvad England og Frankrig eller Frankrig og Østerrig kunne tillade sig indbyrdes, fordi de staa paa lige Fod med hinanden, kunne vi ikke tillade os, fordi vi ere saa sødt underlegne, at vi maa vel be-